

Povolania... Vraj ich už netreba?

V kupé rýchlika sedel kňaz, robotník a akýsi moderne vyobliekaný muž. Každý bol ponorený do svojich myšlienok... Na najbližšej zástavke kňaz vystúpil a vyobliekaný muž si ul'aval: „Konečne zmizol... Na čo sú nám takíto ľudia. Kňazi vôbec nie sú potrební!“

Robotník odvrátil hlavu do okna. Vlak sa pohol a o chvíľu vošiel do tunela. Nastala tma. V tom moderný muž s hrôzou zachrčal: „Pomóóc...“ Ktosi ho držal pod krkom. Keď vyšli z tunela, robotník pustil stisk a povedal: „Mohol som vás zaškrtiť a zobrať si váš pekný kufor i peniaze. Ale máte šťastie... Vychovával ma podobný kňaz na akého ste pred chvíľou nadávali. Aj na to sú dobrí kňazi...“ Vstal, mávol rukou a nechal páňka v riadnom strese.

Ako to všetko začalo?

„Každý katolícky kňaz by mohol povedať: „Mňa vysvätil ten a ten biskup, jeho zase ten a ten...“ Až by sme prišli k apoštolom a nakoniec k samému Ježišovi Kristovi do Večeradla.“

(Z kázne)

Na Zelený štvrtok, po trojročných „duchovných cvičeniach“, po odchode Judáša z Večeradla, vysvätil Ježiš apoštolov za kňazov. Stalo sa to slovami: „**Toto robte na moju pamiatku.**“ Do dnešných čias to mal kto robiť. V Cirkvi nebolo obdobia, aby nebolo kňazov. V súčasnosti sa vraví o kríze kňazských i rehoľných povolaní... Žeby Pán v tejto dobe nepovolával? To by bol trochu čudný uzáver, však? **Pán povoláva do „duchovného stavu“ i dnes.** Ale mnohí neodpovedajú. Príčin je viac! Niektoré z nich pomenujem:

Svet niekedy robí konkurenciu a tiež ponúka pozvania: „*Skús toto, uži si...*“ Je to ako v supermarkete... A mladý človek siahne po ponuke, ktorá ho vyhodí v úplne inej dimenzii. Často sa stáva, že v hluku sveta tichý Boží šepot: „**Pod' za mnou,**“ zanikne. Ak ho niektorí aj počujú, nevidia im obeta. Ďalší si myslia, že ide o smutný a nudný štýl života. Iní sa boja, že by nevydržali po celý život takto žiť. Mnohí mladí sú v zajatí všelijakých predsudkov. A tak stoja, čakajú, nudia sa, prešľapujú na mieste... No a ani rodičia nechcú mať deti! Mnohým práve oni bránia ísť po tejto životnej ceste, lebo sa im zdá málo výnosná a atraktívna...

Ako vzniká povolanie v konkrétnom prípade?

Svätý Ignác z Loyoly bol vojak „od kosti“. V jednom boji bol zranený a musel sa liečiť. Počas liečby sa mu dostalo do rúk Sväté písmo. Vždy keď ho čítaval cítil pokoj... Ak žil inak, dostavila sa chvíľková radosť a za tým smútok. Rozhodol sa: *Žiť podľa Písma... A skončil ako kňaz, svätec.*

Svätý Ján Bosco mal v deviatich rokoch sen. Ocitol sa na veľkej lúke medzi chlapcami. Tí sa mlátili a nadávali. Janko nabehol medzi nich a chcel urobiť poriadok. Tu dostal od Tajomného mladíka a krásnej pani (Ježiša a Márie) znamenie, že nie bitkou, ale láskou ich má meniť. Povedali mu, čo má v živote robiť. On počúvol, stal sa kňazom, rehoľníkom a dnes je vzývaný ako: *Otec a učiteľ mládeže.*

Svätý František Saleský pochádzal zo šľachtickej rodiny. Vyštudoval právo a pred sebou mal skvelú kariéru. Otec mu našiel peknú a bohatú nevestu, ale jeho to stále ťahalo k modlitbe a oltáru. Tu bola jeho pravá láska. Stal sa biskupom a hovorí sa, že on obrátil okolo 80 000 ľudí.

Pán si povoláva rozličnými spôsobmi. Jedného na duchovných cvičeniach, druhého po smrti drahej osoby, ďalší to pochopí pri západe slnka, iný to cíti v sebe od malička... Pán pozýva. Nenúti. Rešpektuje slobodu. Ale! Keď človek povie áno, nebo plesá, lebo sa našiel človek, ktorý si uvedomil na čo žije. Chce spolupracovať a vie, čo treba cez tú krátku pozemskú dovolenku robiť.

Krok za krokom

„Keby ľudia vedeli, aké krásne je duchovné povolanie, mnohí by sa rozhodli pre túto životnú cestu.“ (Don Bosco)

Skúsme zachytiť, ako môže vzniknúť duchovné povolanie v srdci chlapca alebo dievčat'a:

1. Možno vznikne v ňom najprv myšlienka: „**Čo tak to skúsiť? Byť celý Boží – ako rehoľník, kňaz, rehoľníčka?**“ Táto myšlienka môže vzniknúť pod rôznym vplyvom. Napríklad pri čítaní dobrej knihy, vplyvom povzbudenia duchovného otca, na duchovných cvičeniach...
2. Snáď myšlienka ešte „odletí“, ale po čase sa vráti. Pri modlitbe, svätej omši, futbale, v spevokole...
3. Je veľmi dôležité všimnúť si tieto vnútorné hnutia. Na mieste sú otázky: „**Čo to je? Prečo je to vo mne?**“ Jeden svätec povedal, že tieto myšlienky sú tak vzácne, že keby boli aj od diabla, treba ich nasledovať. Ten mal odvahu, čo?
4. Môže sa stať, že myšlienka na život prežitý s Bohom človeka už neopúšťa. Udomáča sa v ňom, priťahuje ho. „**To je ono, to je pre mňa,**“ povie si. „**Tu budem šťastný. Idem do toho!**“
5. Nastáva čas skúmania svojich darov, osobných záujmov, náklonností. Tu sa zistí aj to, či Boh volá do rehole, alebo na iné miesto v Cirkvi. Zisťuje sa tiež odpoveď na otázku: „**A či na to mám?**“
6. Je nutné poradiť sa s nejakým múdрым veriacim človekom. V dôvere mu otvoriť srdce, aby to všetko posúdil. Najlepšie u toho, kto má na to poverenie od Cirkvi (duchovný otec, predstavený...)
7. Odporúča sa mať stáleho spovedníka, aby videl až do hĺbky duše a posúdil, či náklonnosť je trvalá, pochádzajúca od Boha.
8. Ak je ich postoj pozitívny, smelo vpred. Boh takého šťastlivca volá do duchovného stavu.
9. Tým sa povolanie nekončí. Všetko pokračuje. Je potrebné neprestať v pravidelnom duchovnom živote, v modlitbe za povolanie, štúdiu, začlenení sa do konkrétnej inštitúcie v cirkvi...
10. Je krásne, mať odvahu začať a nasledovať Pána Ježiša z bližšie. Duchovné povolanie, to nie je smutný spôsob života. Ide o úžasné dobrodružstvo s Pánom.

V uvedených bodoch sú zhrnuté dva rozmery jedného povolania. Prvý rozmer je ten, ktorý vedie **človek s Bohom vo svedomí**. (Bod 1. až 5.). V druhom rozmere viac pôsobí cirkev. Kandidát sa dáva poznať cez úprimný dialóg. **Cirkev rozoznáva dary, ktoré mu boli dané, volanie Pána a určuje poslanie**. (Zvyšné body.) Naša úloha je pomôcť mladým scitliviť na „bod zlomu“, na chvíľu keď Pán nim hovorí. **A vôbec, máme im pomôcť pomenovať, čo sa s nimi deje**.

Kňazstvo a dievčatá

Laura Vicuña bolo mladé dievča, ktorej otec veľmi rýchlo zomrel. Matka sa spoznala s iným mužom. Živil ich, ale bol veľmi tvrdý a matka žila s ním v hriechu. Keď to Laura zistila, ponúkla Pánu Bohu svoj život za jej obrátenie. Pán ponuku prijal. Dcéra zomiera, matka mení svoj život. Dnes je Laura blahoslavená a mnohí ju vzývajú ako patrónku rozvrátených rodín. Veru, sú aj špeciálne povolania...

Mohlo by sa zdať, že dievčatá sú z témy kňazstva úplne vylúčené... Ale kdeže. V žiadnom prípade. Dievčatá, matky vy máte nesmiernu úlohu. Môžete vychovať zo syna kňaza. Vy mu budete niečo tajomné šepkať do ucha... A váš syn bude citlivý len na to. Vy mu vštepiete do srdca lásku. Otcova úloha príde trochu neskôr. On dá synovi niečo iné. To mužné... Aby sa vedel pobiť so zlom. **Keby ste vedeli s akou nádejou pozerá Boh na matky.**

Medzi ženami sú aj také, ktoré sa rozhodli úplne patriť Pánovi. Vedzte, že ste obdivované. Máte dar, aby vaša láska k Ježišovi bola silnejšia než k materstvu. Nebudete mať vlastné deti, ale budú sa k vám dvíhať tisícky detských rúk. Pritúlite ich a budete im duchovnou matkou. Často krát budete ich jedinou nádejou. Pre to sa oplatí žiť.

„Top 10“

Pri stretnutiach s mladými ľuďmi často vznikajú otázky na tému „Moje povolanie“. Odpoviem na tie, ktoré sa najčastejšie opakujú... Takže tu je „**Top 10.**“

1. Čo je povolanie? To je otázka, ktorá býva najčastejšia a ktorá vnáša do celej veci aspoň trochu svetla. Dá sa odpovedať krátko, ale aby ste mali z toho čo najväčší ošoh tak pripomínam: Najprv si treba uvedomiť, že Boh každého človeka pozná. Líbi ho. Boh oslovuje človeka osobne, volá ho jeho menom. Že ste ešte nič nepočuli? Deje sa to rôznym spôsobom. Kto nie je celkom „duchovne“ hluchý, počuje ho... Ale môže sa aj to stať, že žije v „hluku“ a nevie rozoznať, ktorý je Boží hlas. Medzi Bohom a človekom to „funguje“ podľa schémy: **Výzva – odpoveď**. Boh dáva výzvy, človek odpovedá - alebo aj nie! **V širšom zmysle je teda povolanie výzva, ktorú Boh adresuje každému človeku.** Ba dokonca v každej chvíli ho k niečomu povoláva.

2. Žijem už dlho, ale akosi som nevnímala, že ma Boh k niečomu povoláva. Ako je to? Konkrétne otázka, konkrétne odpoveď. Boh teba, aj iných povoláva k...

A. K životu - chcel, aby si existovala, chce aby sa každý počatý človek narodil.

B. Povoláva ku spáse - robí všetko preto, aby sa každý človek dostal do neba.

C. Volá k láske (*inak povedané ku svätosti, k šťastiu*). Božou snahou je, aby každý mal rád Boha, seba, ľudí, prírodu... Platí aj to, že kto miluje čistou láskou, je svätý aj šťastný.

D. K službe v Cirkvi. Keďže Boh stvoril človeka pre šťastie, pripravil mu na zemi životnú cestu, úlohu, (povolanie), na ktorej sa bude najlepšie cítiť. Tu sa maximálne realizuje, tu sa rozvinie do plnej krásy. **Zistiť to, znamená nájsť svoje konkrétne povolanie.** Základné delenie povolání je podľa stavu: Boh volá do duchovného stavu alebo do manželského stavu.

3. Často sa hovorí, že Boh niekomu dal povolanie i poslanie. Ako to spolu súvisí? Tieto skutočnosti sú prepojené. Keď Boh niekoho k niečomu povoláva, keď mu dáva úlohu – „prácu“, tak mu k tomu dáva aj schopnosti. Nazývame ich aj dary, talenty. Tie si nemá nechať len pre seba, ale má ich použiť pre dobro druhých. Službu pre iných nazývame „**poslanie...**“

Čiže Boh obdarúva, povoláva aj posiela. Ba Boh si lieči problémy svojho ľudu tým, že povoláva a posiela konkrétnych ľudí, aby to riešili... Chcete príklady? Len niekoľko: Keď bol problém s bohatstvom, je tu sv. František Assiský. Problém s bludným učením v stredoveku? Prichádza sv. Ignác. Problém s mládežou? Na scéne je sv. don Bosco. Bieda zachvacuje svet? Matka Tereza nachádza recept. Každá rehoľa, každý svätec by o tom vedel rozprávať až, až...

4. O povolání a poslaní sa stále hovorí v súvislosti s Cirkvou? Prečo? Nemôže to ísť mimo Cirkvi? Aká je jej v úloha v tom? Na tomto svete je jeden „Boží podnik“. Nazýva sa Božie kráľovstvo. Boh ho chce vybudovať v spolupráci s ľuďmi. V Starom zákone bol vyvoleným Božím ľuďom Izraelský národ. Z neho pochádza Ježiš Kristus. No neprijali ho a tak Kristus zakladá nový Boží ľud – Cirkev. Kristus vystúpil na nebesia, ale je aj v Cirkvi. Tá pokračuje v tom čo robil Ježiš: učí, vychováva, lieči, buduje Božie kráľovstvo... My patríme do Cirkvi a teda máme v tom pokračovať. K tomu nás Boh povoláva. O čo konkrétne ide, **to nám hovorí Cirkev cez predstavených.** Ona potvrdzuje povolanie a dáva poslanie.

5. Prečo sa hovorí, že nájsť svoje povolanie je najväčšia úloha mladosti? Predstav si situáciu, že si na križovatke a bezhlavo sa vydáš po hociktorej ceste. Chcel si ísť domov a tak rýchlo kráčaš a kráčaš... Ale až po dlhom čase zistíš, že cesta tam nevedie. Si nespokojný, nervózný, plný nadávok? Ach, keby si to bol vedel vtedy, v tej križovatke. Aj takto môžeme hovoriť o živote mladého človeka. Raz sa dostane do životnej križovatky, jeho cieľom má byť

domov – nebo, večný život. **Ak urobí vážne rozhodnutia bez toho, aby sa zamyslel, čo Boh od neho chce**, ako chce aby ten svoj krátky život prežil, môže celý čas (ba i večnosť) banovať. Žiaľ, niektorí mladí ľudia dnes ani to nevedia, kam majú ísť, kde je ich večný domov. Túľajú sa týmto životom. Sú tuláci a nie pútnici.

6. Mám problém zistiť, čo je Božia vôľa. Ako ju spoznať vo svojom živote? Boh má s každým človekom plán. Ale plán má nielen s človekom, ale aj s prírodou, ľudstvom... Dal nám zákony, ktoré máme využívať, ale nie zneužívať. Boh má plán aj pre rôzne situácie. Ak človek koná podľa tohto Božieho plánu, plní Božiu vôľu. **Ako ju zistiť?** Zo Svätého Písma, cez modlitbu – rozhovor s Bohom, cez zákony v prírode, spravodlivé zákony v spoločnosti. Niekedy cez blížneho (napr. dobrá rada), cez situáciu, v ktorej treba iným pomôcť, od predstavených, rodičov... No bez svedomia to nepôjde.

7. Ako zistím, že má Pán vola do duchovného stavu? Každý človek má vnútorný ústroj, svätyniu, v ktorej sa stretá s Bohom. Je to svedomie. Ak ho má správne sformované, môže počuť Boží hlas, rozlíšiť ho od iných zvukov, hlukov, táranín... Svedomie dokáže vyhodnotiť inšpirácie, hnutia v srdci... Odpovedz si, k čomu ťa ťahá tvoje srdce? Chceš mať pokrvnú rodinu? Alebo ťa to ťahá slúžiť duchovnej rodine - Bohu a ľuďom, bez toho, aby si mal svoju rodinu? Alebo by si to vedel dokonca zjednotiť? U gréckokatolíckych kňazov je i táto možnosť. Ten čo je povolávaný do „**duchovného stavu**“ **musí mať k tomu predpoklady**. Aké? Základom je správny motív – úmysel. A to je túžba nasledovať Krista v chudobe, poslušnosti, čistote. Ašpirant má teda mať zbožnosť. Ďalej sa od neho očakáva primerané zdravie (telesné i psychické), primeraný stupeň čnôt (viera, nádej, láska, múdrosť, mravná sila, miernosť, spravodlivosť, čistota...) Nesmie mať zlé návyky (alkohol, drogy, gamblérstvo...). Má mať rád život a najmä Pána Boha – až tak, že chce preň naplno žiť. A tiež treba zvládať svoju sexualitu. To sú hádam základné vlastnosti. Ďalšie si postupne získava.

8. Čo robiť, keď cítim, že by som chcela žiť len pre Boha? Držať sa tej myšlienky. Je veľmi vzácna. Takže ak je myšlienka v tebe, neopúšťa ťa, snívaj akoby bolo krásne žiť s Bohom, pre Boha a pre ľudí... ďakuj Bohu, dáva ti jeden z najkrajších a najdobrodružnejších spôsobov, ako prežiť tento život. Potom si nájdi človeka (kňaza, rehoľnú sestru...) ktorému úplne dôveruješ a porozprávaj mu o tom, čo cítiš v srdci. Požiadať ho o duchovné sprevádzanie. Ak stav nasledovať Krista z „bližšie“ pretrváva, je to úžasné. Ešte treba zistiť, komu by si sa rád v Cirkvi venoval, akú **službu** by si v nej rád vykonával. U chlapcov je dobré skúmať sa, či by to bolo ako diecézny alebo rehoľný kňaz. Dievčatá by zas mali zistiť, čo robia jednotlivé ženské kongregácie... Ak sa budeš vrúčne modliť, Pán ťa istotne dovedie do cieľa. Prídeš pred bránu kláštora, či seminára a... a povieš: „**Tu som.**“

9. Líši, alebo nelíši sa povolanie od zamestnania? Otázka je jednoduchá, ale odpoveď je zložitá. Takže? Môže aj nemusí. V spoločnosti sa väčšinou pod zamestnaním chápe práca, ktorou si človek zarába na živobytie. Zamestnanie môže byť také, ktoré sa zhoduje s Božou vôľou ale aj také, ktoré je proti nej... Boh istotne nevolá k hriechu! Vtedy o zhodu medzi povolaním a zamestnaním isto nejde. Ak budujem spoločnosť podľa Božej vôle, a tým si zarábam aj na živobytie, dochádza k spojeniu povolania i zamestnania.

10. Aká je úloha pastorácie povolání? Pastorácia povolání má pomôcť nájsť mladému človekovi čo Boh má s ním v pláne. Ako má rozvíjať svoj osobný príbeh, aby si našiel miesto v Cirkvi, ktoré mu pripravil Boh. Vlastne pastorácia povolání je kľúčom k pastorácii mládeže. Otázka: *"Čo Boh plánuje s týmto mladým človekom?"*, by rodičov, katechetov, vychovávateľov mala neustále sprevádzať.

Pár rád navyše

„Učte mladých pravde. Naučtia sa odhaľovať lesť a nestratia sa v klamstve.“ (J. Consul).

Prinášam vám pár rád ako si pomôcť pri výchove, ktorá tvorí základ kultúry povolania:

1. Dajte mladým istotu vášho vzťahu. Presvedčite ich, že sa váš vzťah k nim len tak ľahko nemení a že ich máte radi.
2. V každom človekovi je niečo dobré. Máte to vidieť aj napriek zlu, ktoré koná. A to preto, aby ste mali platformu, základ na ktorom môžete budovať.
3. Pamätajte, že deti vnímajú, akí sme. To je spôsob, ktorý môžeme využiť pre odovzdanie dobrého ducha.
4. Ponúkajte najprv hodnoty. Ak to nezaberá, zavedte pravidlá. Keď ani to nevedie k dobrému výsledku, na rade je pozitívny zásah. Taký, ktorý neponižuje, ale vychováva, dáva šancu napraviť sa a rásť.
5. Snažte sa získať u mladých ľudí dôveru a vnútorne ich získajte pre vec.
6. Pomôžte im pomenovať to, čo ich šťve a trápi. Ak pomenujú svoj problém, lepšie budú s ním zápasiť.
7. Nebojte sa citovej investície do mladých ľudí. Buďte srdeční, láskaví a povzbudzujte ich.
8. Hovorte mladým o kráse čnosti a o ošklivosti hriechu. Krásne túžby vždy ťahajú dopredu.
9. Nezabudnite, že najlepšia "reality šou" je práca, práca, práca... Robte veľa vecí spolu. Poproste ich o pomoc... A nešetrte pochvalou.
10. Berte mladých ľudí do prírody. Pre chlapcov majte pripravené hrdinské ponuky (výpravy, splavy, hrebeňovky, lukostreľbu...) Na dievčatá platia ponuky dotýkajúce sa prehliadky prírody, krás života, umenie, rôzne koníčky... **A hlavne buďte komunikatívni!**

Prehľbme ešte niekoľko myšlienok o povolani.

Povolani k láske: Hej, naše šťastie spočíva v láske. Boh nám ju chce dať a aj tu večnú, ktorá sa naplno realizuje v nebi. Preto sme povolani k svätosti – čo je kúzlo, šarm, pôvab, ktorým pôsobia veľkí ľudia ako don Bosco, matka Tereza či Ján Pavol II. na iných ľuďoch... Nezávisí od veku, ale od čistoty života. Rýdži človek priťahuje k sebe... O ňom nikto nemohol povedať, že je ako svätý za dedinou. Ak nie sme schopní milovať, fungujeme zle a nemôže sa nám v živote dariť. Pohania v starovekom Ríme hovorili: Ukážte nám svoju radosť a my uveríme vášmu Bohu.“ Pozdvihnime hlavu k hviezdám ako Abrahám. Potrebujeme nového ducha. Tak budeme nosiť živú vodu mladým. Je dôležité objaviť, že mám tu poslanie, ktoré realizujem najlepšie vtedy, keď som taký, aký mám byť – keď som svätý. A svätým sa môžeme stať tam, kde som... Môžem poznačiť meter štvorcový na ktorom žijem. Môžem mu dať vôňu neba. A pamätajme pri tom, že rehoľný život je krásny život, nejde o smútok, ale najdobrodružnejší štýl života! Lebo: Ten, kto sa cíti povolaný, cíti sa milovaný!

Povolani ku kresťanstvu: Zahanbení katolíci? Nie!!! **Máme veľkú úlohu:** Byť konkrétny a vychovať k citlivosti srdca, k tomu čo kedysi robila rodina... Vytvoriť a vytvárať nádherné vzťahy a do nich usadiť mladých ľudí.... Funguje tu "pedagógia" dopytu – dávať otázky, ktoré sú o živote, ktoré „vyrušujú“ nútia zastaviť sa.... Ak nemajú mladí existenčný problém, treba ísť hlbšie – konfrontovať ich s núdzou, biedou... Otázky majú prebúdzat túžby a potom nasleduje výchova túžob. Pomáhať im snívať o Božích veciach, o Bohu – ide o metódu vtelenia. Pomôcť mladým hľadať nové horizonty – vidieť, viesť, ... **Vzory sú stále potrebné,** ale také, ktoré riešia, boria sa s ťažkosťami, ...

Povolanie do manželstva: Beda človeku samotnému. Preto mu Boh stvoril druhú polovicu srdca...? Ak ťa volá do manželstva, tak áno! Kde je? Už chodí po tejto zemi... Meno ženy: „Čistá!“ Meno chlapa: „Charakter!“ K zisteniu, či človeka tam Pán volá existuje múdry postup. O tom sa viac venujem v knihe Nič krajšie nepoznám.

Povolanie do duchovného stavu: Duchovní sú vo svete, ale nie sú zo sveta. Žiaľ, úloha kňaza bola z 12. daná na 11. miesto (za ním len vojak z povolania). **Ako sa rodí duchovné povolanie? Z ducha!!!** My môžeme pomôcť mladému človekovi tým, že mu ponúkame **osobný vzťah**. Môžeme ho zasiahnuť ho rozhovorom ja a ty. Veľké témy je potrebné prerozprávať ich jazykom. Slová sú schopné prebudiť u druhých všeličo. Geniálne v tom je **Božie slovo** – pozná človeka a spúšťa v ňom mechanizmy, ktoré ho dvíhajú, menia... Majú silu, schopnosť meniť druhých. Spustiť aj tie najšľachetnejšie túžby. Ďalšia pomoc spočíva v tom, že im pomáhame **pomenovať duchovné zážitky** – aby si ich privlastnili, oddelili od iných – aby vedeli, čo je duchovný život. Ponúkame im nielen slogany, ale aj pomocné slová, pre zmysel života. A preto treba s nimi často hovoriť – dať im darček – čas.

Povolanie ku konaniu dobra: Povolanie nekončí len tým, že už viem, kde mám prežiť život. Boh povoláva človeka robiť niečo dôležité každý deň. "Funguje" to na princípe: **výzva odpoveď**. Boh vyzýva, človek má odpovedať. A trvá to po celý život. Až kým nás Pán nepovolá prejsť na druhý svet. Áno, aj smrť je povolanie. Aby sme obstáli v týchto chvíľach, je dobré sa na to pripraviť. Trebárs aj cez Projekt života.

Projekt života.

Pre mladých je dôležité, aby si vytvorili „**Projekt života**“ – Boh naprogramoval každému človeku ako byť krásny, vznešený, dobrý... A či sa to stane, záleží od jeho odpovedí. Premyslime o čo v projekte ide, nebojme sa to mladému osvetliť a dať mu aj priamy návrh na projekt. I s duchovným rozmerom. Trebárs cez výzvu: Skús žiť zo vznešených myšlienok...!

Pre povolanie je nesmierne dôležité odpovedať si na otázky: **Kto som a kým chcem byť? Kam patríam a s kým chcem žiť?** Ak k tomu mladý človek ešte nedozrel, vedzme, že potrebuje **osobné sprevádzanie**. Ide o nástroj na subjektívizáciu viery – človek si zosobní odpoveď, vieru, postoj... Je vynikajúce ukázať mu, kde sú hodnoty, ako ich dosiahnuť – a aspoň rozumovo sa ich dotknúť... Nuž a prevedme ho aj cez pozitívne zážitky. V nich sa dá srdcom dotknúť pravých hodnôt.

Priatelia, na ceste každého z nás je veľa Božích ponúk. Keď ich uskutočníme, menia sa na dobré skutky, krásne veci... Princíp je veľmi jednoduchý. Ak splníme to, čo Boh chce, s istotou ideme po ceste do neba. Životnú cestu môžeme nazvať „**Povolanie**“, alebo aj „**Moja hviezdna dráha**“. Každý, kto po nej išiel urobil **Nebesú kariéru**. :-). Pred mladými sa táto cesta otvára... My, trochu starší, by sme im mali byť naporúdzia, aby netúžili byť len „pozlátenými“ celebritami, ale skutočne kvalitnými ľuďmi. To je náš prínos k ich šťastiu.

S radosťou oznamujem, že celej problematike povolania sa venujem v knihe o povolani, ktorá obsahuje spustu aktivít, príbehov, testov... Dá sa preberať v triede, na "stretku", v rodine i samostatne. Verím, že každému, kto si ju prečíta, pomôže nájsť a obohatiť svoju životnú cestu.

K tomu vám žehná don Jozef Luscoň.